

09 — Šta ćeš biti, kada ne budeš bio?

Holovljev dijagram koštao je Holovljeva ludnice, a njegovi bespogovorni postulati o „težnji inteligencije da se otarasi bilo kog oblika telesne forme – kaveza“, čovečanstvo su stavili pred dilemu da li, gledajući u drvo, da bere banane, ili da, zamislivši „drvo“, sagradi lađu Argo i otisne se u globularna jata Nove Kolhide.

Dok je levitirao među krošnjama katai oraha, Rimplod Izumitelj smejaao se mislivši o naučnim vratolomijama starog Holovljeva i, uprkos činjenici da je to bio smeh mnogo puta u tuđim mislima ismejanog čoveka – koji je, između ostalog, patentirao bioelektrične stimulatore snova prenebregavši jestanje da ljudi već stotinama vekova ne sanjaju – u tom činu smejanja bilo je izvesnog slavloljublja. I nešto krvi. I nešto sline, sluzave. No, za naučnika, krv i slina su neželjeni nusproizvodi mafina koje niko ne jede, ali im se kroz izloge, dive svi.

Rimplod Izumitelj, u perimetru Auriginog sistema poznat i kao Rimplod Antikvar, potrošio je dva veka, trideset godina, četiri meseca, jednu nedelju, jedan sat, dvadeset minuta, četiri sekunde, uz to i četrdeset litara krvi, pretrpeo je osamnaest hirurških operacija, obuzimala su ga ushićenja gargantuovskih orgazama i samoubilačke pasije. Sve zarad nekoliko časaka smeha među krošnjama. Sve uprkos evoluciji. Sve zbog onoga što se u prastarom anatomskom sverečniku koji je iskamčio od krijumčara iz neke prčevine galaksije, zvalo usta, mouth, osculum, bocca, mund, bouche i još toliko puta toliko, a što je on, kada je napokon i poslednji plamičak subatomske neuronske transmisije bio upaljen, nazvao Rimplodova konstanta. Činjenica da su to bila tek nevešta, frankenštajnovska, obična usta, sa implantiranim zubima i drhturećim, otečenim jezikom, njihovog tvorca nije sprečila da se maši za ovaj pretenciozni naziv. A kako su u „Patentnom zavodu Ve-

ganske republike“ smatrali da se iza „elokventnozbornih, strogoalasmopametnih, vrloumišljenih“ naziva, moraju kriti i neki epohalni pronalasci, Rimplod je bio uveren da je njegovo kumovanje opravdano. Napokon, zar se onaj nosonja Blombvit nije proslavio „gravitacionim mostovima sa antimagnetizujućim potpornim mikrogranulama upregnutim u saćastu konstruktivnu čauru zracima niskoenergetske jonske eksplozije“?

Sutradan, Rimplod je presreo misao Kćeri, dok se kupao u opiljcima Bromove vatre, opuštajući se nakon duge i naporne noći tokom koje je isprobavao svoju Rimplodovu konstantu, kreveljeći se, mucajući u pokušaju da nešto izgovori i, smejući se nalik kreštu ptice romb: Kćeri, šta ste učinili sa mojim patentom 102/b?

Oh, to ste vi, Izumitelju! Oprostite, prepali ste me, baš sam...

Znam. Bromove mu vatre, telepati smo! (za sebe: nadam se ne zadugo samo to).

Imate li neku novu strogoalasmopametnu skalameriju za nas?

Mislio sam da vi iz Patentnog zavoda prezirete moje skalamerije? Ma ne...

I da mislite da sam lud što sam smatrao da je Holovljevo ludilo bilo potcenjeno?

Ali ne...

Kćeri, Holovljev nije bio samo lud, on je bio opasan! Njegova istina, khm... neupitna, opasna je. Dakle, ukratko, izložiću svoju novu ideju...

Samo da dokumentujem, sačekajte... dakle Rimplod Izumitelj, patent 103/a. Nastavite...

Htedoh reći, šta smo mi, ljudi, danas? Znam da mi se smeju još uvek zbog mog stimulatora za snove... (izumitelj „čuje“ „smeħ“ u mi-

slima Kćeri), ali, ja ne marim, samo prorokujem, preko proročanstva Holovljeva, nagoveštavam šta će se desiti, sa nama: pre pedeset hiljada godina ostali smo bez nogu, koraćanje zamenili levitacijom, pre trideset hiljada godina, želudac su nam zamenile apsorbcione ćelije na koži, što su, uz brojne druge, evolucione promene malog značaja spram jedne – pre dvadeset hiljada godina ostali smo bez organa, nazovimo ga Rimplodova konstanta, koji je služio za zvučnu reprodukciju misli i emocija. Taj organ...

Čekajte, Izumitelju, ne mogu vas pratiti. Premda ste i Antikvar (preko ove misli Kćer uputi drugu, u istom kvanutumu prostor – vremena: Kada ćete vlastima predati letelicu Vojadžer, poslatu za Zemlje iz davnih dubina prošlosti?!) i, znalac istorije čovečanstva, i baratate pojmovima koji su meni strani, da li opovrgavate ili potvrđujete Holovljeva, jer...

Molim vas!... Potvrđujem. I opovrgavam. Ljudi će dostići neograničeni stepen inteligencije sa potpunim gubitkom telesnosti. Tamna materija, Kćeri, pretposlednji je stadijum Intelakta, i Čovek je njen mlađi brat, koji raste, i uzdiže se ka njoj, gubeći lagano od svog oblika: noge, želudac, ruke, mozak... i penjući se, nadrašta je, sve dok ne dostigne ultimativno ishodište Intelakta: Tamnu energiju.

Jeste li udisali korenje stijenjinke, Izumitelju?

Vrlo dobro znate da se ne drogiram već pola veka! Dozvolite... Ja nisam lud. Ili jesam, ali na divan, divan način! Kao što znate, ja sam Antikvar, posednik nebrojenih artefakata, tonskih, vizuelnih, materijalnih, i svih drugih, starog čovečanstva, sa Zemlje. Onog čovečanstva koje je svoj zvezdani put krčilo Rečima. Onog koje se Rimplodovom konstantom smejalalo, njom jecalo i njom se ljubilo! Ja ne želim da minem u tamu, makar bila i energija, a da iza mene ne ostane ni jedna Reč, ni smeh, pa neka me čeka i sva inteligencija vasiona! Smislio

sam jednu pesmu, Kćeri: Grgoljam kao žaba iz močavara Nososa /
zajdi, zajdi, grgolj, grgolj!

To je užasno!

Sada ću dolevitirati do vas, da vam KAŽEM stihove, ubediće vas
da me pustite Majci, ona je uvek imala razumevanja za moje pronalazke.

Ali, vi prkosite evoluciji!

Da! I onom ludaku Holovljevu! Pokloakam se ja na njegov Apso-
lut Intelekt! Hoću novo voće, nove boje, hoću da KAŽEM – Kćeri
oduvek sam hteo da orgazmiram sa tobom – a ne samo da mislim o
tome! Čujte, napraviću pet, ne, pedeset pet milijardi Rimplodovih
konstanti koje će nas sačuvati od mrtvaje koja nam preti. Dozvolite mi
da mislim sa Majkom o tome!

Ne. Bromova vatra vam je sagorela razum!

Dok je levitirao među orahovim krošnjama, trpeći zadirkivanja
MRTVOG Holovljeva, Rimplod Izumitelj je, uz krvav OSMEH, smišljao
krila kakvo je smislio biće imenom Dedal...

